

Znanstvena slava vrlo brzo blijedi. Čak i sjaj Nobelove nagrade nije dugog vijeka. Zato mnogi danas ne znaju tko je bio Alexis Carrel. Ipak, mnogi bi mogli nakon slijedeće priče osjećati zahvalnost prema ovom liječniku.

Alexis Carrel rođen je u Francuskoj na današnji dan 1873. Taj nobelovac studirao je medicinu u Lyonu. Upravo u vrijeme njegova studija, upravo u Lyonu, ubijen je tadašnji francuski predsjednik Carnot. Naime, preminuo je od posljedica unutarnjeg krvarenja, jer tada kirurzi nisu još ovladali tehnikama šivanja krvnih žila. Na mladog Carrela ovaj je događaj bitno utjecao. Naime, odmah nakon specijalizacije izveo je prve pokuse na krvnim žilama.

Znanstveniku karijeru Carrel je nastavio u Kanadi, a u SAD-u je sa suradnikom usavršio tehniku šivanja krvnih žila koristeći fine igle i vrlo tanke konce. Iz Chicaga je 1906. otišao u New Yorku. Tu je nastavio s eksperimentalnom kirurgijom. Kao priznanje za napredak u vaskularnoj kirurgiji i transplantaciji i organa Carrel je 1912. dobio Nobelovu nagradu.

Carrel je prvi kirurg koji je dobio Nobelovu nagradu, a imao je tek 39 godina i bio je najmlađi dobitnik u povijesti. Iako je živio u SAD-u, nikad se nije odrekao francuskoga državljanstva, te je za vrijeme I. svjetskoga rata služio kao vojni liječnik u francuskoj vojsci. U ratu je proizveo posebnu antiseptičnu otopinu za čišćenje rana. Po završetku rata Carrel se vratio u SAD, gdje se je posvetio pokusima na srcu i učinio prvu prenosnicu na psu. Carrel je također napravio i prve uspješne korake u transplantacijskoj kirurgiji. Tako je na životinjama uspješno transplantirao bubreg, štitnjaču, nadbubrežnu žlijezdu, jajnik, slezenu, crijeva, srce te srce s plućima, a izvjestio je i o uspješnoj reimplantaciji udova kod psa. Današnji se pak vaskularni stentovi razvijaju od 1912. kada je upravo Alexis Carrel implantirao staklene cjevčice u arterije psa. To je ista tehnika kojom se danas ugrađuju stentovi i svakodnevno spašavaju mnogi životi.

Po odlasku u mirovinu 1939. Carrel se vraća u svoju rodnu Francusku. Za vrijeme njemačke okupacije, po odluci kvislinške vlade, postavljen je na čelo jednog instituta. Nakon oslobođenja Francuske Carrel je smijenjen sa svih dužnosti, a protiv njega započeta je istraga. Umro je u Parizu 1944. godine.

Ali ovime naša priča o Carrelu ne završava. Naime, jedan je događaj uvelike utjecao na njegov život. Početkom 20. stoljeća je ovaj liječnik bio agnostik. Iako je bio odgojen u katoličkoj obitelji te je pohađao isusovačke škole, vjera nije bila dijelom njegova života. A onda je došla 1902.

Jedan njegov prijatelj - liječnik često je pratio bolesnike na putu za Lourdes. Međutim, zbog obiteljskih obveza u svibnju 1902. zamolio je Carrela da ga zamjeni. Iz znatiželje, ali i prijateljstva Alexis je to učinio. U vlaku je upoznao Marie Bailly, koja je bolovala od tuberkuloznog peritonitisa. Liječnici u Lyonu rekli su kako za nju nade više nema, a i sam Carrel joj je dao sredstva protiv bolova tijekom putovanja. Marie je u Lourdes došla u polu-svjesnom stanju.

Dana 28. svibnja Marie Bailly su odnijeli do izvora iako su se liječnici tome protivili. Nakon što su joj tri puta izlili lurdsku vodu na trbuh djevojka se počela oporavljati. Do popodneva je već mogla sjediti i jesti. Slijedećeg dana ustala je iz kreveta, obukla se te se sama vratila vlakom u Lyon. Carrel je vrlo brzo postao svjestan kako je vidio čudo, te je o tome i pisao. Njegovo obraćenje trajalo je godinama, ali je u zreloj dobi bio uvjereni katolik.

A što je bilo s Marie Bailly? Ona se zavjetovala, te je kao sestra milosrdnica više od 30 godina pomagala drugima. Tuberkuloza joj više nikada nije dijagnosticirana.